

Закарпатській Україні Бельський Сидір

То не пісня по долині, —
Слізно плаче Верховина,
То не гули вод, —
Стогне раб-народ.

Риє землю джаганами*,
Та посів його дощами
Геть змива з узгір,
Або нищить звір.

Безземелля чорні кручі...
А лани взяли родючі
Поміщик-упир,
Дука, монастир.

Сині гори Верховини,
Ліс пахучий, полонини,
Річки водограй —
Ніби справді рай.

Але в цьому гаї-раї
Люд замучений конає,
З голоду вмира
Пухла дівтора.

Тільки й їжи — бараболя...
Над селом жандармська воля:
Вдів та хатній бруд
Судить панський суд.

Гей, нуждарі-верховинці!
Ваші злидні поединці
Скидаймо в одно
Спільнеє горно!

Та самі собі поможем,
Злу неволю переможем.
Куймо крицю-жар,
Згине пан, жандар!

Прийде воля в Закарпаття.
Крізь рожеве багаття
Сонечко зася.
Гей, єднаймося!

---

* Примітка: Джаган — знаряддя, яким копають землю для посіву.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/belskyi_sydir/zakarpatskii_ukraini